

ABY HARTOG, SIEB POSTHUMA
Miro & Tesla doen alsof

BROERS EN ZUSSEN / VOORLEESVERHALEN

4+ — De kinderliteratuur rekent heel wat duo's tot haar bevolking: Ot en Sien, Jip en Janneke, Kikker en Pad, Aap en Beer enz. Nu kunnen we daar ook Miro en Tesla, broer en zus, aan toevoegen. Beiden dragen een hoedje, een grote ronde bril en om de hals een gestrikt dasje. Miro heeft een korte broek met bretels aan en Tesla een rood jurkje. Jip en Janneke die tijd hebben doorgebracht met Max van *Max en de maximonsters*, zo kunnen Miro en Tesla ongeveer getypeerd worden. Hun favoriete bezigheid is doen alsof: "Wat doe je?" vroeg Miro. 'Ik doe alsof,' zei Tesla. 'Mag ik meedoen?' vroeg Miro. 'Als je alsof doet wel, zei Tesla'. Miro deed alsof hij meedeed. En Tesla deed alsof ze dat goed vond." 24 verhaaltjes lang verzinnen Miro en Tesla spelletjes, grappen en avonturen. Ze graven een tunnel naar de andere kant van de aarde, ze rijden in een auto, trouwen met elkaar, vliegen rond de wereld enz. Maar ze drinken ook elkaars bloed, Miro zaagt Tesla's benen af en de kinderen verkopen hun eigen vlees. Miro en Tesla worden niet echt geportretteerd als kinderen van nu, waardoor hun avonturen tijdloos lijken: alles wat Miro en Tesla doen, zouden Jip en Janneke ook gedaan kunnen hebben (of hebben ze ook gedaan). De verhalen bestaan vooral uit korte dialoogzinnen, waarbij bijna iedere zin op een nieuwe regel begint. Hierdoor ziet de bladspiegel eruit als die van een gedicht. Sommige verhalen hebben een open einde, wat heel ongebruikelijk is bij verhalen voor jonge kinderen. In 'Miro & Tesla blazen ballonnen' blaast Tesla haar broer op tot een ballon. De ballon vliegt weg. "Nou ja," zei mama. 'Hij zal wel weer terugkomen.' 'Misschien, zei Tesla'. Einde verhaal.

Maar deze bundel onderscheidt zich toch vooral door het quasi-lugubere karakter van enkele verhalen, zoals datgene waarin Miro en Tesla doen alsof ze een slagerswinkel hebben. Als al het vlees verkocht is, willen ze hun laatste klant niet teleurstellen. Daarom verkopen Tesla en Miro hun eigen benen. Mama stelt dan voor het resterende kindervlees te gebruiken voor een stoofpot. Een verhaal met een hoog horrorgehalte is dat, waarin Miro en Tesla een verbond sluiten: "Wij moeten bloedbroeders worden," zei Miro. 'Wat een onzin,' zei Tesla. 'Wij zijn toch al broer en zus?' 'Jawel,' zei Miro, 'maar bloedbroeders worden is veel echter.'" De kinderen drinken in een zelf bedacht ritueel elkaars bloed. Hun "bloedbroederbloed" spettert over de bladzijden. Wanneer mama binnenkomt, wordt ze helemaal bleek en dan groen. "Het ziet er wel ernstig uit," zegt de meneer van de toegesnelde ambulance, "maar toch is er niets aan de hand." De kinderen hadden hun bloedbroederschap bezegeld met een drankje van aardbeienjam, limonadesiroop, drilpudding, paprikapoeder en bessensap. In de tekening bij het laatste verhaal zien we broer en zus samen het boek lezen dat we zelf ook voor ons hebben: "Ik ga een boek schrijven," zei Miro. 'Waarover?' vroeg Tesla. 'Over jou en mij,' zei Miro. 'Oh,' zei Tesla. 'Maar jij kan toch helemaal niet schrijven?'" Maar haar broer doet natuurlijk weer alsof. Dit metafictionele einde nodigt uit om verhalen te verzinnen en zelf ook te gaan doen alsof. Wees voorbereid op bloederige taferelen. Of doe alsof je ze niet ziet.

[Coosje Van der Pol]

Zirkoon Amsterdam, 2007, 60 p.: ill., € 15,95. ISBN 9789052473901

Annet Huizing, Margot Westermann

NATUUR

3+ — Waar zitten de oren van een eend verstopt? Verkiezen vogels pindakaas of pindaslingers? En waar zit die wintervoorraad eikels van de eekhoorn verstopt? Stuk voor stuk vragen die in dit werk van auteur Annet Huizing en illustratrice Margot Westermann een antwoord vinden. *Het bomen bloemen beesten buitenboek van Karsten en Roos* is een leerrijk boek dat dienst kan doen als alternatieve natuurgids voor de jongsten.

Huizing inspireerde zich op de natuurwandelingen die ze met haar neefje Karsten maakt. Ze maakte een boek dat als een opeenvolging van seizoenverhalen kan worden gezien. Eerst worden Karsten en zijn tante Roos gepresenteerd en gesitueerd. Karsten woont aan een bos, Roos woont op een woonboot. Meteen zijn ook de verschillende biotopen aangeraakt die in het boek aan bod zullen komen. Per seizoen is er een verhaal waarin het duo — al dan niet vergezeld van Karstens moeder — op ontdekking gaat in de natuur en deze avontuurlijke tochten met de lezer deelt. Zo worden tijdens de herfstwandeling letterlijk kastanjes geopend, worden tijdens de winterwandeling de vogels gevoed en worden in de lente de eenden van stukjes brood voorzien en de kikkers geobserveerd. Elk verhaal opent een interessante blik op de natuur, op een toegankelijke en voor kinderen uiterst herkenbare manier.

Desondanks stellen de verhalen structureel teleur door hun vrij voorspelbaar karakter. Bovendien hanteert Huizing een iets te beschrijvende taal die in een eentonige verteltoon resulteert. De dialoog tussen Karsten en Roos, nadat Karsten tijdens het voe-

